

NOVEMBER ANGELČEK 1933/34 - ŠT. 3

Mirko Kunčič:

Vseh vernih duš dan.

Tiho . . . po prstih . . . kot bi se bal,
da ne predrami
mrtvecev v jami —
stopil med nas je vseh vernih duš dan.

Z rožami smo okrasili grobove,
z grenkimi solzami smo jih zalili,
bele smo svečke prižgali v spomin jim,
ki smo iskreno nekoč jih ljubili.

Danes smo vsi tako resni in tihi;
ni do igrčk nam in ptic sred polja.
Danes sred lučk, grobov, črnih križev
misli so naše vse kakor doma. —

Dragi Marijini otroci!

Ali kaj prebirate moje besede o molitvi? Upam, da jih. Še več upam o vas: da se tudi po teh besedah ravnate. Marijini otroci morajo biti prijatelji molitve. Takole si mislim: Dobri otroci, ki čitajo »Angelčka«, molijo čisto gotovo vsako jutro in vsak večer, in tudi pred jedjo in po jedi. In ne molijo samo zase. Molijo tudi za dobre starše, za dobrotnike, za prijatelje, za sveto Cerkev, za vse uboge ljudi. Molijo tudi za uboge duše v vicah. Prav o molitvi za verne duše v vicah vam bom danes nekaj povedal.

Mesec november je mesec vernih duš. Verne duše v vicah so velike reve. Mi pa jim lahko z molitvijo veliko pomagamo.

Ko mislim na trpljenje ubogih duš v vicah, mi pride v spomin zgodba iz Mozesovega življenja.

Mozes, božji mož, je peljal Izraelce iz Egipta v obljubljeni deželo Kanaan. Pot je šla skozi Rdeče morje v puščavo. Na gori Sinai je dal Bog Izraelcem deset zapovedi. Bog je po očetovsko skrbel za svoje ljudstvo. Mozes pa je bil zvest božji služabnik. Pa so se Izraelci pregrešili, ker so godrnjali zoper dobrega Boga. In Bog jih je kaznoval. Štirideset let so morali hoditi po puščavi in niso mogli v sveto deželo. Mozes je bil velik svetnik. Veliko je potrpel z Izraelci. Veliko je zanje molil. Enkrat pa se je tudi on v mali stvari pregrešil. Premalo je zaupal v Boga v veliki stiski. Pa je Bog tudi njemu napovedal kazen: »Peljal boš moje ljudstvo do svete dežele, v deželo samo pa ne pojdeš, ker si podvomil nad menoj.« Bog je neskončno svet in ne trpi greha. In neskončno pravičen je, pa zato dobro plačuje in hudo kaznuje.

Mozes je pripeljal Izraelce do dežele Kanaan. Šel je na visoko goro in je od tam gledal na deželo, vso lepo in rodovitno. Videl je visoke libanonske gore, pokrite z večnim snegom; videl je prelepe rožne vrtove po dolinah: videl je vinograde, kjer je zorelo sladko grozdje, videl je oljke in palme, ki so tiho šumele v vetru. O, kako lepa je bila kanaanska dežela! Kako

rad bi vstopil na njena cvetoča polja, ko je tu v puščavi vse pusto in prazno. Srce mu hrepeni z vso silo, roke steza proti sveti deželi, v očeh se mu zbirajo solze. »O Bog, daj da stopim v deželo svojega hrepenenja! Daj, da se v tej deželi počije moje telo!«

Zastonj prosi Mozes. Na visoki gori mora umreti. Videl je sveto deželo, vanjo stopiti ne sme. Bog je pravičen in zvest. Kar reče, tudi izpolni.

Ubog! Mozes! Kako mu je bilo težko! Kako se nam smili.

Ali ni podobno z vernimi dušami? Ko človek umrje, poleti duša k Bogu. Rada bi v rajsko domovino, kjer je samo veselje in sama sreča. Pa ji Bog ne pusti. Še so madeži na njej. Mora se jih očistiti. Duša mora v vice. Sama je tam. Vsa nesrečna in žalostna. Okoli nje je tiha večnost. Bog pa je daleč, daleč... V pekočem ognju se duša očiščuje. Vsaka minuta je tako strašno dolga... Kdaj se bodo odprla vrata strašne ječe? Kdaj bo smela v obljubljeni deželo nebes? Odgovora ni. In duše so vse bolne od silnega domotožja.

Zares, verne duše v vicah so velike reve. Komu se ne bi smilile? In če so tam v vicah celo naši starši, skrbni oče, dobra mati, ljubljene bratje in sestre, dragi prijatelji in dobrotniki? Sami si ne morejo prav nič pomagati. Milo doni njihova prošnja: »Usmilite se nas, usmilite se nas, vsaj vi, prijatelji naši!«

Pomagajmo vernim dušam v vicah z molitvijo! Molitev ima dolge roke, ki sežejo prav na drugi svet. Naša molitev lajša ubogim dušam njih trpljenje. Naša molitev krajša njihove kazni. Naša molitev odpira vernim dušam nebesa.

Kadar molimo za uboge duše v vicah, je tako, kot bi jim brisali grenke solze, kot bi jim vliвали hladilnega balzama na pekoče rane.

Dragi otroci! Lepo je, če obiščemo grobove svojih rajnih in jih okrasimo s cvetjem in lučkami. Tudi vi boste za november tako naredili. Še lepše in boljše pa je, če za uboge duše v vicah pobožno molimo. Molitve nas prosijo verne duše in molitev jim bomo v novembru pošiljali dan za dnem.

Vsak večer zvoní zdravamarijo in z malim zvončkom še za duše v vicah. Ne preslišimo zvončkovega glasu, ki tako milo kliče. Če gremo mimo pokopališča, vselej se spomnimo vernih duš. Če srečamo pogreb, mislimo na verne duše. Ko gremo zvečer spat, bodi naša misel pri ubogih dušah v vicah. Ves november in vse življenje radi ponavljajmo lepo molitev:

Gospod, daj jim večni pokoj — in večna luč naj jim sveti.

Naj počivajo v miru. — Amen.

Janez Pucelj:

Otroški brevir.

»No, Tone Grahut, kako si kaj óni mesec posnemal svetnike?« je Čeferinova Marjančka pičila Grahuta.

»Svetnika posnemati ni tako lahka reč,« se umakne Grahut.

»Jaz sem posnemala sveto Terezijo. Ko je bila še otrok, sta šla z bratcem, da bi mohamedancem oznanjala sveto vero in umrla mučeniške — —«

»Marjančka Čeferinova, za mučeništvo pa je še premalo korajže v tebi.«

»Saj ne mislim tako! Le za misijone sem dajala. Ko so mi dali doma, da bi si kupila zemljico za malico v šoli, pa sem rajši dala za misijone, čeprav sem bila malo lačna.«

»Jaz sem pa Janeza Kancijana, da se nisem od takrat nobenkrat zlagal,« se pohvali Štefenakov Tinče.

»Nobenkrat zlagati se — to ni tako lahko!«

»Enkrat bi se bil kmalu. Vprašali so me, zakaj me ni tako dolgo iz šole. Kako, če sem bil pa zaprt!

Že sem imel laž na jeziku, da so nas župnik poklicali, da bi jim jabolka obirali, ko sami ne morejo na jablano — pa kar bo, bo, sem si mislil, in povedal po pravici: zaprt sem bil. Potlej je pa še doma padalo. Zlagal se pa nisem!«

»Tone Grahut jih pa ni nič posnemal,« pikne spet Marjančka.

Tone Grahut hoče že povedati, kako je slednji dan dajal malico Andrejčkovemu Jožku, ki so doma tako revni, čeprav tudi Grahutovi niso bogati; kako se tudi on nŕ nobenkrat zlagal in je moral klečati, ko je nekoč po pravici povedal, ko bi bil lahko utajil; kako si je ves mesec prizadeval, da bi zvečer zbrano molil rožni venec, ko vendar nihče ne more reči, da bi bil rožni venec tako kratkočasna molitev — pa zmisli se, da so bili svetniki ponižni ter zapre že odprta usta in molči.

Listopad — november.

1. Vsi svetniki.

Videl sem veliko množico, ki je nihče ni mogel prešteti, iz vseh narodov in rodov in ljudstev in jezikov; stali so pred prestolom in Jagnjetom, oblečeni v bela oblačila in s palmami v rokah. In klicali so z močnim glasom: »Zveličanje našemu Bogu, ki sedi na prestolu, in Jagnjetu!« (Raz. 7; 9, 10.)

Kraljica vseh svetnikov, prosi za nas!

Vsi svetniki in svetnice božje, prosite za nas!

2. Verne duše.

Sil peklenskih

reši, Gospod, njih duše!

Naj počivajo v miru!

Amen!

4. Sv. Karol Boro-
mej, milanski nadškof,
nas uči: Vse sedanje živ-
ljenje je šola, kjer se mo-
ramo samo tega učiti, ka-
ko bi srečno umrli. Kako
naj srečno umro tisti, ki
se tega nikdar niso učili!

Bodite pripravljene; zakaj ob uri, ko ne mislite,
bo prišel Sin človekov. (Luk. 12; 40.)

10. Sv. Andrej Ave-
linski je bil doktor Sv.
pisma in svetnega prava. Šest
in dvajset let star se da po-
svetiti v mašnika. Ko nekoč
pri cerkveni pravdi brani ne-
kega prijatelja, se mu spolz-
ne med zagovorom iz ust laž.
Zvečer pride domov, vzame Sv.
pismo in bere: Usta, ki go-
vore laž, umore dušo. Ta beseda ga tolikanj prevzame,
da se nad tem malim grehom razjoka in takoj odloži
službo pravdnika.

Dokler je sapa v meni in dihanje od Boga v mojih
nosnicah, ne bodo govorila moja usta krivice in moj
jezik ne bo zmišljeval laži. (Job. 27; 3, 4.)

11. Sv. škof Martin je bil sin poganskega po-
veljnika. Tako je bil tudi sam v mladih letih vojak.
Že takrat se je pripravljaj na sv. krst. Ko je nekega
mrzlega žimskega jutra jahal s tovariši na sprehod,
zagleda pri mestnih vratih berača, napol nagega, ki
prosi vbogajme v imenu Jezusovem. Martin nima de-
narja. Kaj stori? Meč potegne in si razpolovi vojaški
plašč: polovico ga da beraču, z drugo polovico se
ogrne sam. Nekateri tovariši se mu posmehujejo, drugi
ga občudujejo. Ponoči pa se mu v spanju prikaže
Kristus, ogrnjen s polovico Martinovega plašča, in
reče angelom, ki so ga spremljali: »S tem plaščem
me je odel še nekrščenc Martin.« Nag sem bil in ste
me oblekli. (Mat. 25; 36.)

13. Sv. Stanislav Kostka, poljski svetnik in kakor sv. Alojzij zgled mladini, je bil že v otroških letih tako sramežljiv, da ga je kar rdečica oblila ali je celo omedlel, kadar je le slišal kakšno nespodobno besedo. Zato je oče, plemič, večkrat rekel gostom, če je hotel kateri kakšno bolj prostaško reči: »Tiho o tem, sicer se bo Stanko tako zamaknil, da ga bomo morali od tal vzdigniti.« To svojo sramežljivost je ohranil Stanislav vse žive dni in ni omadeževal krstne nedolžnosti z nobenim grehom. Ko je ležal na smrtni postelji, ga vprašajo sobratje, ali je pripravljen umreti. Ves vesel odgovori z besedami psalmistovimi: »Pripravljeno je moje srce, o Bog, pripravljeno je moje srce.« Osemnajst let star je kot novinec Jezusove družbe izdihnil svojo čisto dušo, izgovarjajoč sladki imeni: Jezus in Marija. O kako lep je čist rod v svetlobi svoje čednosti, zakaj njegov spomin je večn, ker je v časti pri Bogu in pri ljudeh. (Modr. 4; 1.)

19. Sv. Elizabeta, zavetnica revežev in siromakov, je nekoč nesla pod plaščem kruha, mesa, jajc in drugega živeža, da bi ga razdelila ubožcem. Kar stopi pred njo njen mož, deželni grof, Ludvik: »Pokaži, kaj neseš!« Elizabeta odgrne plašč in glej, grof vidi same bele in rdeče rože, da tako lepih še nikdar videl ni. — Nekoč drugič, ko je bil grof zdoma, vzame

Elizabeta v grad gobavega dečka, ki ga je bil zapustil ves svet, ga skoplje, pomazili z oljem ter položi v svojo posteljo. Ko se grof vrne, ga njegova mati, ki Elizabeti ni bila preveč naklonjena, brž vede v spalnico in zbadljivo reče: »Pojdi, boš videl čudež svoje

Elizabetel!« Ludvik stopi k postelji, jo odgrne, pa namesto gobavca zagleda podobo — križanega Zveličarja.

Lomi lačnemu svoj kruh in vodi ubožce in potikavce v svojo hišo; ko vidiš nagega, ga obleci! (Iz. 58; 7.)

22. Sv. devica in mučenica Cecilija je rekla biričem: »Za Kristusa umreti, se ne pravi, pokončati svojo mladost, temveč jo prenoviti, dati malo prahu in prejeti zanj zlato, tesno in nizko stanovanje zamenjati za palačo, dati minljivost in dobiti zanj njo neminljivost.«

Kdor hoče svoje življenje rešiti, ga bo izgubil. Kdor pa svoje življenje za stran mene izgubi, ga bo našel. (Mat. 16; 25.)

24. Sv. Janez od Križa, ki je preobilo trpel v življenju, je klečal nekoč pred razpelom. Kar zasliši glas: »Janez, kakšno plačilo hočeš za vse delo, ki si ga storil zame?« Janez ne odgovori. Ko pa zasliši iste besede še vdrugeč in vtretjič, spozna, da je glas od Boga, in reče: »Gospod, zate trpeti in biti zaničevan!« Če s Kristusom trpimo, homo z njim tudi poveličani. (Rim. 8; 17.)

25. Ko je bila sv. devica in mučenica Katarina še poganka, zagleda nekoč v sanjah sila lepo kraljico s prelepim detetom v naročju. Kraljica pokaže Katarino in vpraša dete: »Kako ti je všeč ta deklica?« Dete se obrne vstran in reče: »Ni lepa, ker še ni krščena.« Ta prikazen od sile prevzame Katarino: da se poučiti v sv. veri in prejme sv. krst. V noči po krstu se ji spet prikaže lepa gospa z detetom. Zdaj se dete samo skloni h Katarini, se ji ljubo nasmehlja ter ji natakne dragocen prstan na roko.

Kdor bo veroval in bo krščen, bo zveličan; kdor pa ne bo veroval, bo pogubljen. (Mark. 16; 16.)

30. Poganski sodnik je obsodil sv. Andreja, apostola, Petrovega brata, na križ. Ko so ga pripeljali na morišče ter je zagledal križ, je stegnil apostol roke in že od daleč klical: »O dobri križ, ki imaš vso lepoto od udov Gospoda našega Jezusa Kristusa, kako dolgo že hrepenim po tebi, te srčno ljubim, sem te brez prenehanja iskal in te slednjič s hrepenečo dušo le našel; sprejmi me od ljudi in me vrni mojemu Učeniku, da me po tebi sprejme, ki me je po tebi odrešil.« Po teh besedah Andrej poljubi križ, se sleče in se da privezati nanj.

O sveti križ, življenja luč,
o sveti križ, nebeški ključ,
ponižno te častimo,
zvestobo obljubimol

S. Darina:

Najboljši mamici.

*O Marija, božja Mati,
radi Te imamo vsi;
saj smo Tvoji otročiči
naša mamica — si Ti.*

*Vse življenje naše bodi
z nami, o Marija Ti,
da nobeden, prav nobeden
izmed nas se ne zgubi.*

*Da nekoč pri Tebi — Mati
zopet bomo se sešli
vsi, prav vsi, ki zdaj smo Tvoji,
Tvoji tudi v večnosti.*

Vaš novi prijateljček — Ceglarjev Jožko.

2. Veseli deček v lepi naravi.

Kajne, otroci, igrače imate vsi radi. Tudi naš Jožko jih ni zametaval. Mamica mu je kupila bobenček. In ko je tako bobnal po cesti, so ljudje kar nehote postajali in gledali ljubkega bobnarčka. Spet drugič je posnemal revne delavce na cesti in pridno vozil pesek in drugo drobnarijo v svoji mali samokolnici. Že za smrt bolan je še prosil mamico: »Kajne, mamica, če ozdravim, mi kupiš harmoniko.« Te in njim podobne so bile Jožkove igrače. — Vendar pa lahko rečemo, da modri dečko nanje ni nikoli preveč srca navezoval. Kmalu se je zavedal, da so igrače le igrače. Zato ga je

kmalu začela bolj zanimati prava živa narava. Tri in pol leta je bil star, ko je zdravnik svetoval, naj mu poskrbijo kozjega mleka. Kupili so zato dve lepi kozici. »Moja je bila bela, Milenkina pa črna,« se je spominjal še nekaj dni pred smrtjo. In svojo belo kozico je mali pastirček vedno sam pasel. Kmalu nato je dobil še ovčko. Toda morala je biti bela in snažna. Zato ni odnehal prej, dokler je mamica ni skopala v čebru, podobno kot Jožka samega. Sploh je imel z živalmi vedno izredno veselje. Zdi se, da so mu bile živali za to hvaležne. Ko je Jožko ležal na mrtvaškem odru, so kropivci naenkrat začuli nenavadno žgolenje. Med rože, ki so obdajale njegovo krsto, se je skrila mala kobilica in prepevala Jožku vse tri dni, dokler ga niso odnesli pogrebci. Podobno kot živali je deček ljubil tudi cvetice. Na vrtu jih je gojil, v gozdu in travnikih jih je nabiral, da jih je dal doma pred križ ali pred Marijo. V bolezni mu ni mogel nihče napraviti večjega veselja, kot če mu je prinesel šopek lepih cvetic. In še pred smrtjo je prosil

mamico: »Mamica, saj mi boš dala cvetic na oder in na grob.« To željo so mu otroci bogato uresničili. Saj so ga na odru s cvetjem kar pokrili in njegovo krsto v grobu z rožicami zasuli skoraj do vrha jame. Tudi sedaj še Jožkov grob krasijo vedno najlepše cvetke. Te že od daleč kažejo, kje počiva njihov ljubitelj.

Še nečesa ne smemo pozabiti. Morda kdo izmed vas misli: Če bom pobožen, bom pa moral biti otožen in žalosten. Ne, dragi, to je velika znota. Kmalu ti bo Angelček pripovedoval, kako globoko pobožen je bil Jožko. Toda o kaki mračnosti pri njem ni bilo sledu. Sami bi ga morali videti, kako navdušeno in pravilno je telovadil v šoli. Vse tovariše je posekal. In da bi ga pozimi videli, kako sijajno se je znal smučati. Že sta se pogodila z mamico, da mu bo kupila za zimo popolno smuško opravo. Dobri Bog pa mu je rajši preskrbel nebeško svatovsko oblačilo. — Kaj šele, če bi ga vi videli, kako je plaval v Sori, ki teče le nekaj korakov proč od Ceglarjeve hiše. Noben otrok, pa tudi odrasli ni znal tako lepo in zdravstveno pravilno plavati kakor on. Še malo pred smrtjo nam je pripovedoval, kako je tudi ateka učil plavati. »Ata samo piha ph, ph,« je dejal, »moral pa bi biti čisto miren in imeti zaprta usta.« Letošnje počitnice seveda se ni mogel več kopati. Pač pa je prosil mamico, da ga je nesla k vodi, da je mogel vsaj druge gledati, kako so se kopali.

Ves ta sport pa je Jožko gojil le v pravi meri, ob pravem času, ko je zadostil že vsem drugim svojim dolžnostim.

(Dalje.)

Trebnje — Jožkov rojstni kraj.

Živ—žav.

Tedaj se Blažek zamisli, se naglo ozre krog sebe in smuk! — je že pri vratih. Na stežaj jih pusti odprta in kar le more naglo stopica po stopnicah na vrt. Sonce je. Nekaj vrabčkov se prestraši Blažka in odfrči na drevo. Blažek se prav tako prestraši vrabčkov, strese se in steče k vrtnim vratom.

Široka je cesta pred njim. Blažku se zazdi ko ves svet. Pred seboj zagleda mlivko v cestnem jarku. Počene, sname si torbico z ramena in začne devati pesek vanjo. Zapazi mravljico, zdrzne se in jo gleda. »Kaj se neki vrti?« si pravi Blažek. In spremlja mravljico s pogledom in počasi stopa za njo. Torbica ostane sama v jarku. Blažek je z mravljico, s prstkom se je hoče dotakniti, pa se vselej strese in skrči spet prstek. Nato se ozre. Pravkar priropoče voz. Že hoče Blažek prav h konju, pa se premisli in steče čez cesto. Tam je druga hiša. Blažek je radoveden in stopi na prag. Nihče ga ne vidi. Stopi na prvo stopnico, na drugo in

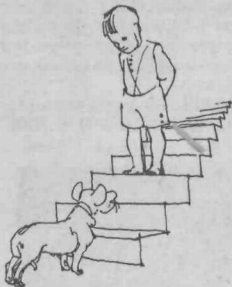
više in više.

»Naša hiša je drugač-
na,« si misli, »kakšne ma-
me so neki tukaj? Ho, ku-
željček!« Blažek se stisne
v kot. Psiček se prav tako
zdrzne, nato se približa
Blažku in ga povoha. Blaž-
ka spreleti mraz, nato se
ojunači:

»Boš šel! Ti kuželj, til«

A psiček se ne zmeni
za njegovo grožnjo. Tedaj
ga Blažek strahoma prime
za rep, toliko, da se mu
prstki le malo zganejo. Psi-

ček nekaj zagodrnja, malo hlastne; Blažek se zgrozi
in zbeži. Ne ve, ali gre dol ali gor, pa je mahoma pred
vrti. Stopi na prste, ozre se, a kužka ni več. Pritisne
za kljuko in odpre vrata.

Čudno! Vse je prazno. Tramovje ga gleda, šop sonca se blešči skozi okence na strehi. Blažek iztegne ročico, grabi za praški, ki se vrtijo v soncu, in pozabi na vse.

Stopi na tram pri tleh, zagleda obrabljen voziček, spleza vanj in si misli, da je v avtu.

»Pek, pek!« zavpije.

In že se prevaža po cestah, šofira, obrača roke se... in tja, čim bolj kriči: »Pek! Pek!« in se vozi, vozi kar naprej. V kotu zagleda kos blaga. Zleze iz avta, pobere rdeče blago, ga zmaši v avto.

»Zastava!« zavpije. »Pek! Pek! Vojaki smo, hu, pif, paf, pufl!«

Tedaj nekaj zaškrtnje. Blažek se ozre.

»Mama!« zakliče.

Pa ni mame nikjer, pač pa je muca. Preplašena poskoči s trama in smukne skozi vrata. Blažek za njo. A kako bi dol? Strme stopnice zazijajo pred njim. Kdo jih je tako naglo postavil sem? Prej jih zares ni bilo. Čudno težavno stopica Blažek navzdol, stopica, stopica, pa kar konca ni teh stopnic! Le kje so vrata? Aha, tamle so! Pa tisti kuželj je tudi še tam. Pogleda Blažka, postavi se prav predenj in mahlja z repkom. Blažek ne ve, kaj bi.

»Ti, kuželj, ti,« mu reče. »Boš šel!« Psiček se res malo umakne. Blažek se previdno zmuzne mimo, a ko se ga psiček dotakne zadaj, steče Blažek kar le more in prav pred hišo čofne v lužo.

»Mama!« zakriči ves v strahu.

»Blažek!« zavpije mama še bolj v strahu, plane k njemu, ga vzame v naročje in odhiti z njim domov. Spotoma mu govori: »Kod si pa hodil? Tako sem te iskala! Vse ceste smo pretekli. Tako smo te klicali! Ti grdi fantek, ti! Da mi tako grozo napravljaš! Da nas vse tako prestrašiš! Pa ves si moker. Pa ves umazan, pa tako črn po obrazu. In hlačke so mokre. Oh, ti Blažek, ti!«

»Me boš natepla?« vpraša Blažek in se pritisne k mami.

»Kar bom te, veš, ko si ušel!«

»Mravlja je kriva.«

- »Kakšna mravlja?«
 »Je šla, šla, sem šel pa še jaz.«
 »Mravlja je šla domov, ti pa od doma — in to ni prav, to se ne sme!« je huda mama.
 »Pa konjček je kriv.«
 »Zakaj pa konjček?«
 »Sem se ga ustrašil, ko je šel prav k meni.«
 »Pa bi stekel v hišo!«
 »Saj sem, pa ni bila naša.«
 »To bi že moral vedeti.«
 »Pa kužek je kriv.«
 »Zakaj kužek?«
 »Me je hotel pojesti, sem šel pa po stopnicah gor.«
 »Oh, Blažek, Blažek!« (Dalje.)

Marijin vrtec.

Cerknica. Častiti gospod urednik Angelčka! Dovolite, da Vam pred odhodom v šole — odhajam namreč v škofijsko gimnazijo v št. Vid — napišem par vrstic.

V nedeljo, dne 20. avgusta t. l. smo imeli pa mi otroci Marijinega vrtca svoj tabor. To nas je bilo! Nad tisoč! Prišli so iz bližnjih Begunj, Rakeka, Unca, Grahovega in daljnih Blok, največ pa nas je bilo iz Cerknice. Zbirali smo se pred zgodovinsko lipo na glavnem cerkniškem trgu. Kako lepo je bilo videti na okrašenih vozovih prispele številne bratce in sestrice! Odkorakali smo v župno cerkev Matere božje, kjer so nam blagoslovili praporčke. Po petih litanijah, pri katerih je bilo slišati skoraj samo otroške glasove, se je razvila dolga procesija k bližnji podružnični cerkvi sv. Roka, ki je precej velika, a je bila takrat premajhna. Odrasli, ki jih je bilo tudi veliko, so morali ostati kar zunaj na prostem. Gospod spiritual Koretič iz Ljubljane so nam v svojem krasnem govoru podali vsa sveta navodila, kako se moramo obnašati otroci Marijini. Po božji besedi je sledila naša. Na okrašenem odru ob cerkvi smo glasno povedali, kdo smo in kako iskreno ljubimo nebeško Mater. — Ljudje so dejali, da smo prav dobro nastopili. — Po prejetem okrepčilu — malinovec in štrukelj sta bila — pa kar nismo hoteli še iti domov, kar naprej bi bili radi še tam ostali in se igrali. Najlepša zahvala gospodu kaplanu Kovačiču za ves trud in delo in tudi vsem spoštovanim darovalkam in darovalcem za želodčne dobrote. — Vdani Marijan.

Uganke.

1. Skrivalnica.

(Iv. Čampa, Ljubljana.)

2. Odbiralnica.

(Castor & Polux.)

Čebula, sloj, Emavz, lira,
triko.

Vzemi iz vsake besede
dve črki in dobiš pre-
govor!

3. Skrit pogovor.

(Castor & Polux.)

Lidija Melón

Rešitve iz 2. številke.

Rešitev iz 2. številke: 1. Vreme — Ali sneg pada ali dež
prši, naj se božja volja vrši. 2. Sprememba — vol, Rim,
tast, Eva, cev = Vrtec. 3. Črkovnica — vas, sir, Eva, mak,
Ivo, nos, ena = vse mine.

Prav so rešili vse tri uganke: Vizjak A., Tomšič Z., Est M.,
Završnik Z., Senčur R., Boltar Fr., Rueh D., Belič C. iz Ljubljane;
Slovenec P., Zupan I., Ogorevc K., Plevnik K., Podvinski A., Urek M.,
Vrstovšek T., Volčanjšek M., Živič A., Petančič P., Medved Kr., Ogorevc
Avg., Jagodič J., Jagodič P. iz Pišec; Bohinc B. in M. z Rakeka; Verdečj
M. iz Saleka; Kunstelj A., Dobrovoljc A., Seliger M. z Vrhnik; Furlan
P. iz Ljutomera; Štrukelj M. iz Borovnice; Avguštin J. z Reteč; Tomc M.
z Vevč; Vrvišcar P., Dragovan J., Flajšman D., Pirkovič M., Šuklje L.,
Moravec A., Konda M., Pucelj P., Malešič A., Šuklje A. iz Metlike;
Lebinger T. iz Litije; Veble M. iz Maribora; Janežič A., Podbevšek P.,
Pirnat Lj., Brodar M. iz Moravč; Petek L. iz Doberniča; Kurent Val. iz
Belgrada; Tršinar B. iz Most; Jug Zl. iz Studencev Mar. (Zlatica! Rešitve
mi Ti najlepše pošiljaš; za »Vrtec« posebe, za »Angelček« posebe, vse
pa v enem ovitku). Lešnik R. iz Begunj na Gor.; Zupan M., Kerštajn J.
iz Kranja; Kirn A., Povše Fr., Vrščaj A., Gorenc Br. Debevc A., Trpin
Al. iz Škocijana (Mokronog) Zrimšek J., Ileršič V. iz Selšeka pri Cer-
nici; Brenčič M. iz Podlpe; Gregorač J.; Zupan Fr. iz Lok pri Zagorju;
Podobnikar I. iz Ljubljane; Podobnikar I. iz Brezij; Gradišnik Mar.
iz Pišec; Mejak M. iz Mokronoga; Knej Sl. iz Vidma; Meznarič Fr. in
J. od Sv. Lovrenca v Slov. gor.

Izrešana je bila Janežič Anica iz Moravč.

Kaznovana nevoščljivost.

1.

2.

3.

»Angelček« stane za vse leto Din 5.—

Lastnik »Pripravniki dom« v Ljubljani. — Urednik Vinko Lavrič v Ljubljani, Sv. Petra cesta 91. — Uprava »Angelčka« v Ljubljani, Miklošičeva cesta 7. — Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (K. Čeč).